

içerideki

Göktuğ
Canbaba

—
Türk
Edebiyatı
Öykü
—



Göktuğ Canbaba, 1981 yılında Ankara'da doğdu. Anadolu Üniversitesi Basın-Yayın Bölümü'nden mezun oldu. Lisans öğrenimini belgesel fotoğraf projesiyle tamamladı. Uzakdoğu'da uzun soluklu birçok seyahate çıkıp kişisel fotoğraf projeleri üzerine çalıştı. *Ben Babam ve Diğerleri* (Doğan Kitap, 2019) ve *Çatlaklar*'ın (Doğan Kitap 2021) da aralarında bulunduğu dört roman ve iki öykü kitabı yazdı. Aynı zamanda çocuklara da yazan ve çizgi film senaristliği yapan Göktuğ Canbaba'nın Doğan Çocuk'tan çıkan yirmiden fazla çocuk kitabı var.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Çatlaklar

Ben, Babam ve Diğerleri

İÇERİDEKİ

Yazan: Göktuğ Canbaba

Editör: Hülya Balcı-Serra Tüzün

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ekim 2024 / 978-625-6210-11-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Seda Mit

Kapak fotoğrafı: Göktuğ Canbaba

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

İçerideki

Göktuğ Canbaba

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İçindekiler

Gece Güneş.....	9
Hokus Pokus!.....	23
Her Çukur Kendi Rotasını Belirler	33
Kuyu.....	43
Kovuk.....	49
Yıkım Ekibi.....	81
İçerideki	85

Gece Güneş

Gece, otobüsten indiği gibi bir sigara yakıyor. Yanında valizi, yerdeki kar birikintileri ayakkabısını çepeçevre sarmış, ayak parmakları mümkün olsa birbirlerine sarılacak. Pardösüsünün önünü kapatırken vücudu sıkışıyor, küçülüyor. Anneanesi de üşüyor mudur acaba şimdi? İlk defa evden kombiyi kapatıp çıktı. Akli Ankara'ya, evine, yatakta bıraktığı kadına gidiyor.

Onu alıp otele bırakacak Hamdi Bey'i yabancı olduğu bu küçük şehrin otogarında bekliyor. Gece neyse ki zamanında geldi de kendisini işe alacak firmaya daha ilk dakikadan rezil olmadı. Art arda içtiği beşinci sigarasını da ayaklarının dibindeki kar öbeğinin üzerine attıktan sonra Hamdi Bey'in gelmeyeceğini nihayet anlıyor. Firmayı bunun gibi basit bir aksaklık için araması iyi karşılanmaz elbette; büyük şehirden gelip de daha ilk günden sürekli söylenen biri gibi görünmek hoş olmaz. Otele taksikle geçecek.

Dört beş katlı gri binaların arasına bir gariban gibi sinmiş üç katlı otelin boyası soğuğa, yağmura, kışa yenik düşmüş; bacasından koyu kahverengi bir duman yükseliyor. "e" ve "r" harfleri

yanıp sönen tabelasında *Otel Paradise* yazıyor. Puslu hava içeri itekleyince onu resepsiyonda dal gibi ince, kara kuru bir genç karşılıyor.

“Merhaba, Gece Güneş adına bir rezervasyonum vardı.”

“Selamünaleyküm” diyor resepsiyondaki genç adam. Solgun beyaz gömleğinin sağ tarafına iliştilmiş paslı yaka kartında Adnan yazıyor. “Kim adına dedin abi?”

“İsmim Gece soyadım Güneş.”

“O nasıl bir isim abi?” diyor Adnan gülümseyerek. Bir Gece’ye bir elindeki valize bakıyor, sonra başlıyor önündeki eski model bilgisayarın klavyesini dövmeye.

“Öyle koymuşlar işte. Zıtlık yaratsın demişler. Gece ve Güneş.”

“Güneş’in zıttı Ay değil mi ki abi?” Monitörden kafasını kaldırıp Gece’ye bakıyor.

“Değil aslında. Yani Güneş de değil tabii ama anlam olarak...”

“Abi öyle bir rezervasyon görünmüyor. Başka bir isim olabilir mi?”

“Bir daha bakın isterseniz. İsmim Gece, soyadım...”

“Yok abi, baktım işte. Yazan arkadaş anlamamıştır belki. Semih Altan var bu gece için. O olmasın?”

“Ben Semih Altan değilim ama.”

“Yok abi o zaman.”

“Firma adına almışlardır belki. *Kılavuz İletişim* diye bakın bir de lütfen.”

“Yok abi firma falan burada. Olsa görünürdü. Program hemen çıkartıyor.”

“Allah Allah. Ne yapacağız o zaman?”

“Boş oda var mı bir bakayım abi.”

“İyi bak.”

Oda anahtarlarının neredeyse tamamı Adnan’ın arkasında-

ki minik tahta blokların içinde. Adnan'ın saçları yağlı, parlak ve dalgalı.

"On iki numarayı vereyim mi abi?"

"Olur ver ama ücreti şirket ödeyecek. İş görüşmesine..."

"Abi biz fatura keseriz, sen sonra şirketten alırsın. Ancak öyle olur."

Çaresizce kabul ettikten sonra Adnan'la odasına çıkmak üzere hareketleniyorlar. Israr etse de delikanlı valizi bırakmıyor. Gece, cebini karıştırıp ona vermek üzere bozukluk ararken demir paralar içeride şingirdiyor. Adnan'ın suratının ekşidiğini görünce hemen elini çıkarıyor cebinden. Bu devirde bahşış olarak bozukluk vermek hakaret tabii.

Otelin asansörüne iki kişi binmek zor. O, Adnan ve valizi ancak sığıyorlar. İkinci kata çıkana kadar Adnan, Gece'yi süzüyor; bir gün önce tıraş olmuş suratını, kalın kaşlarını, dağınık kara saçlarını, düşük omuzlarını, kemerli burnunu ve kederli bakışlarını...

Nihayet asansörden inip odanın kapısına geliyorlar. Zemindeki bordo halıfleksin kapıların önünde yer yer rengi atmış. Kim bilir kaçınıcı sahibi olacak oranın? Kapıyı açıp içeri girince önce odanın içine sinmiş sigara kokusu karşılıyor onları. Tek kişilik yatağın üzerinde yeni müşterisini bekleyen bir paket çikolata var. Ne zamandır orada acaba? Ucuz yumuşatıcı ve izmarit kokusu birbirine karışmış. Boyası çıkmış şifonyer, kapağına isimler kazınmış dolap, yatağın yanında. Pencereye göre dar ve kısa kesilmiş siyah perde olduğu yerde emanet duruyor. Odanın lambası hastane ışığı gibi bembeyaz. Lambanın etrafında bir böcek amaçsızca dönüyor. Gece neyse ki burada sadece bir gün kalacak.

"Isıtıcı otomatik abi, onu kurcalamazsın."

"Olur kurcalamam."

“Televizyonda tüm kanallar var. İki yüzün üstündeki kanallar gece açılıyor ama paralı. İstersen resepsiyona telefon edip açtırabilirsin” dedikten sonra sinsi sinsi sırtıyor.

“Olur” diyor Gece ve cebinden elli ya da yüzlük olmamasını umarak rastgele bir banknot çekip çıkarıyor. Keşke önceden hazırlasaydı bahşişi. Böyle bir zamanda böyle bir riske girmek cesaret işi. Neyse ki on lira çıktı. Adnan da memnun miktardan. Parayı aldıktan sonra terk ediyor odayı. Gece o kadar yorgun ki yatağa uzanır uzanmaz hemen uykuya dalıyor. Rüyasında Ankara’ya, anneannesine gidiyor. Aynı yataktalar, birlikte tavana bakıyorlar. Çocukluğunda yaptıkları gibi.

“Özür dilerim” diyor Gece. “Başka çarem yoktu.”

“Ben de oğulcuğum” diyor kadın. “O kadar sert ısırılır mı hiç?”

Gece’nin gözleri doluyor, yanaklarından süzülen damlalar bir disko topu gibi ışıl ışıl parlıyor sanki beyninin karanlık taraflarında. Bu parlaklık uyanmasına sebep oluyor. Yanakları ıslak. Dirseğinin hemen altı bir daha asla iyileşemeyecekmiş gibi sızlıyor. Elini acıyan yerin üzerine bastırıyor. Perdenin kapatamadığı pencereden sızan ışık patlamaları odanın yüzüne çarpıyor. Saat sabah dört. Zorla doğruluyor. Sanki hiç dinlenmemiş, sanki saatlerdir uyuyan o değil. Perdeye yaklaşır açık olan tarafından karşı binaya bakıyor. Otel Saadet yazıyor tabelasında ama daha çok gece kulübüne ya da pavyona benziyor. Kurtulabilir mi Otel Saadet’ten? Perdelyi bir oraya, bir buraya çekse de olmuyor; karşısında sürekli dolduramadığı bir boşluk.

“Resepsiyon buyurun.”

“Adnan Bey sizsiniz değil mi?”

“Evet Güneş Abi.”

“Gece.”

Adnan’ın ve başka birinin daha kıkırdamaları duyuluyor.

“Kanalları mı açtıracaksınız?”

“Ne kanalı?”

“Gece açılanlar abi, söylemişim ya.”

“Ha yok yok. Benim odanın perdesi kısa biraz. Pencereyi kapatmıyor, karşıdan sürekli ışık geliyor, o yüzden aramıştım.”

“Otelin tüm odalarındaki perdeler eşit abi.”

“Yani?”

“Yani hepsi kısa.”

“Neden ki?”

“Patron başka bir otelden getirtti onları. Haliyle tutmadı ölçüsü.”

“Anladım. Bant var mı peki sizde?”

“Bant mı? Ne yapacaksın abi bandı?”

“Köşelerinden bantlarsam kapanır diye düşündüm.”

“Olmaz abi bant. Perdeler kısa dedim ya. Bantlasan uzayacak mı perdeler?”

Kısa süren bir sessizlik.

“Ne yapayım peki?”

“Vallahi yapacak bir şey yok.”

“Yok mu bir görevli falan yardımcı olsa?”

Adnan ofluyor. “İyi göndereyim abi. Selim gelip bakar şimdi.”

Gece bir sigara yakıp odanın içinde dolanıyor. Pencereden yansıyan renkli ışıklar yatağının hemen yanındaki duvarda oynuyor. Kısa süre sonra kapı çalıyor.

“Buyur abi, odada sorun varmış.”

Karşısında Adnan yaşlarında, Adnan ölçülerinde başka bir delikanlı var. O da yağlı, parlak saçları ve rengi atmış beyaz gömleğiyle karşısında Gece'nin.

“Perde kapanmıyor, karşı otelden ışık geliyor sürekli, uyumuyor.”

“Bir gün mü kalacaksın abi sen?”

“Evet, yarın bir iş görüşmem var. Onu yapıp akşam döneceğim kısmetse.”

“O zaman bir şey yapamam abi, neredeyse sabah oldu bak sana. Yarın da kalacağım deseydin sabah bir şeyler ayarlamaya çalışırdık.”

“Anladım. O zaman...”

“Hadi iyi istirahatler abi.”

Yastığı yorganı kapıp ışık yansıyan duvarla yatak arasındaki boşluğa serip yatıyor yere, yüzünü yatağa dönüyor. Böyle iyi oldu. Sesler kesilmedi elbette ama artık ışığı görmüyor. Kendine korunaklı bir çukur yarattı. Gözlerini kapatıyor ama uyumak yine de zor olacak. Oda o kadar sıcak ki keşke buradaki sıcaklığın bir kısmını anneanneme yollayabilsem diye düşünüyor.

Telefonunun alarmı çaldığı gibi gözlerini açıyor. Saat sekiz. Banyoya giriyor. Şöyle sıcacık bir duş belki onu kendine getirir. Banyonun seramikleri ölgün gri. Küvetin çatlak zemini anneannesinin yüzünü hatırlatıyor ona. Gece bazen anneanesi ağrısından uyuyamadığı zamanlarda kadının suratındaki çizgilerde parmaklarını gezdirip hikâye anlatırdı ona. Sanki o çocukmuş da kendisi anneanneymiş gibi. Onun uyumaya başladığını ağzının açılıp da aralıklı sarı dişlerinin etrafından süzülen sakın nefesini duyduğunda anlardı. Kadının uyumasını izlerken anne ve babasının ne kadar erken göçüp gittiğini düşünürdü hep. Hasta anneannesine, unutkan anneannesine, ona küçüklüğünde masallar anlatan anneannesine hep o baktı. Başka çaresi var mıydı ki zaten?

Banyo perdesi olması gereken yerde duvardan duvara uzanan paslı demir bir boru var sadece. Lavabonun gerisindeki aynanın üzerinde nokta nokta lekeler. Önceki misafirin diş macunu artıkları belki de. Gece, tuvalet kâğıdından bir parça koparıp aba-

nıyor lekelerin birine. İşaretparmağının altındaki kâğıdı öne arkaya hareket ettirerek bastırıyor ama nafile. Leke olduğu yerde. Kâğıdı lavabonun içine yüzünü buruşturarak atıveriyor. Hemen sonra kıyafetini çıkarıp aynada sıksa vücudunu izliyor. Yaşamak zor bu memlekette. Kaç aydır işsiz dolandı orada burada. Kıyıya köşeye attığı üç beş kuruş da tükenip gitti. Bir maaşla iki kişi yaşanır mı bu zamanda? Hele de evdeki diğer kişi yaşlı ve hasta bir kadınsa. Ama bir şekilde buldu para. Anneanesi bokuyla duvara resim yapınca temizledi, başını duvarlara vurunca yarasına tütünü o bastı; çocukluğunda anneanesinin onun yaralarına bastığı gibi. Kaç sene böyle geçip gitti. Şimdi yalnız başına başka bir şehrin kollarında. Anneanesi ise Ankara'daki çocukluk yatağında. Acaba zavallı kadın üşümüş müdür Ankara ayazında?

Gece bir süre belirgin kaburgalarına, bileğindeki şerit şerit kırmızı yaralara, dirseğinin hemen altındaki mor taşlı bir bilekliği andıran çürüğe bakıyor aynada. Başı dönünce küvete girip suyu açmakta buluyor çareyi. Su neyse ki sıcak. Hızlı bir duş alıp çıkıyor. İş görüşmesi için ayarladığı kıyafetleri giydiği gibi soluğu kahvaltı salonunda alıyor.

Basık tavanlı salonu ayakta tutan kolonlara manzara resimleri asılmış. Masalar boş. Kahvaltı için hazırlanmış yiyecekler kırmızı örtülü uzun masanın üzerinde. Soğuk yumurtalar oval bir tabağın içinde alıcılarını bekliyor, minik kâselerde zaman aşımına uğramış reçeller, hemen yanlarında ise ufak tereyağı paketleri var. Çay ünitesi en sonda. Gece yiyeceklerin her birinden tabağına biraz alıp, bir fincan çayla masalardan birine geçiyor. Kahvaltısıyla oyalandıktan sonra Sevil Hanım'ı arıyor.

"Merhaba Sevil Hanım, bugün saat on birde Mustafa Bey'le görüşecektim, yeni açılan departman için."

"İsminiz neydi?"

Neden telefonunu kaydetmedi acaba?

“Gece Güneş.”

“Kim?”

“Gece Güneş!”

“Kontrol ediyorum.”

“Sizinle üç gün önce telefonda konuşmu...”

“Bugün Mustafa Bey ne yazık ki uygun görünmüyor. Yarın sizin için müsait mi Gece Bey?”

Burada bir gün daha kalma düşüncesi Gece'nin midasını sıktırıyor.

“Gece Bey?”

“Aaa evet evet, müsait. Aynı saatte mi acaba?”

“Kaç için görüşmüştük sizinle?”

“On bir.”

“Kontrol ediyorum.”

Gece kesik kesik nefes alıp veriyor.

“On bir uygun. Yarın görüşmek üzere.”

Gece cevap veremeden Sevil Hanım telefonu kapatıyor. O sırada gözleri şiş, saç başı darmaduman Selim giriyor salona.

“Günaydın abi, rahat uyudun mu?”

Onu sinir etmek için mi soruyor acaba bu soruyu.

“Eh işte. Programımda bir değişiklik oldu. Perdeyi bugün halledebilir miyiz?”

“Olur abi, hallederiz tabii ki. Ben gider alr gelirim sana uygun bir perde.”

“Nasıl yapalım o zaman? Ne kadar tutar?”

“Yüz, iki yüz bir şey tutar abi. Sana faturasını getiririm. Olur mu?”

“Olur, tamam.”

“Hadi Allahısmarladık abi o zaman.”

Gece, birkaç saat şehirde dolanıyor; birbiriyle uyumsuz bi-

naların yanından geçiyor, şehrin çocuk parkı büyüklüğündeki meydanında üst üste çay sigara içtikten sonra otele, odasına dönüyor. Perde olduğu yerde, oda temizlenmemiş, yatak dağınık. Yere düşmüş çikolata paketini açıp yerken bir taraftan da perdeyi çekiştiriyor. O sırada kapı çalıyor. Selim aynı renkte ama daha büyük bir perde almış. “Bu işimizi görür emin ol” deyip işe koyuluyor. Perdeleri değiştirirken şehrin güzelliğinden, otelden, patronundan bahsediyor. Gece dinliyormuş gibi yapıyor ama düşündüğü tek şey perde. Perde takma işi bitince Gece'nin yüzüne hafif bir gülümseme oturuyor. Açık yerler tamamen kapandı. Fiyat beklediğinden biraz fazla olsa da akşam rahat uyuyacak. Elini cebine atıyor ama şansına bu sefer bir ellilik çıkıyor. Cebindeki paraları artık düzenleme vakti geldi. Keşke kahveden çıkınca bozdurduğu paranın hepsini cüzdanına koysaydı ya da cüzdanından bakarak çekip çıkarsaydı bahşişi.

“Abi çok teşekkür ederim. Bir isteğin arzun olursa resepsiyona ismimi söyle, ben hemen çıkar gelirim abim.”

“Eyvallah.”

“Var mı başka isteğin abim?”

“Yok, teşekkür ederim.”

“Hadi Allahısmarladık.”

Selim odadan çıkıyor, Gece yatağa uzanıyor. Elinde telefonu sosyal medya hesaplarında gezinirken uykuya teslim oluyor. Rüyasında yine anneannesi; bu sefer namaz kılıyor; başında allı morlu yemenisi. Gece, çocukluğunda o yemeniyi koklayarak uyurdu hep. Onu asla yanından ayırmazdı. Bir keresinde kaybolmuştu da nasıl etrafı birbirine katmıştı. Günlerce aradıktan sonra kaloriferin arkasında bulduklarında anca susmuştu. Kadın namazını bitirip Gece'ye dönüyor.

“Tırnaklarımın içindekileri bir türlü temizleyemedim oğlum. Bir yardım et de çıkaralım şunları.”

Gece'nin kolları sızlıyor, başı dönüyor. Karanlığın içindeki ışık oyunlarıyla uyanıyor yine. Kara perde o kadar ince ki ışık dünkünden daha kuvvetli giriyor içeri. Hemen telefona sarılıyor.

“Alo Selim orada mı?”

Resepsiyonda Adnan var yine. Adnan konuşmadan yine kırdamalar geliyor kulağına.

“Kanallar için mi aradın abi? Açtıracak mısın?”

“Hayır açtırmayacağım!” diye parlıyor Gece. “Selim’i versene telefona.”

Kısa bir sessizlik.

“Alo buyur abi beni istemişsin.”

“Selim bu perde tüm ışığı içeri alıyor. Daha da kötü oldu.”

“Yapma abi ya!” diyor Selim. Gerçekten de üzölmüş gibi. “Hilmi Amca çok överek satmıştı perdeyi, olaya bak ya. Hiç ışık geçirmez demişti. Avrupa’dan mı ne getirtmiş. İthal perdeymiş.”

“Avrupa mı?”

“Evet abi, işte yok mu İtalya, Fra...”

“Oğlum biliyorum Avrupa’da hangi ölkeler var, ne anlatıyorsun?”

Selim cevap vermiyor. Adnan’ın sesi geliyor az öteden. “Ne soruyor lan yine?”

“Neyse geçiriyor işte Selim, ne yapacağız şimdi?”

“Değıştirebilir miyiz yarın, ben bir bakarım olur mu abi? Sen sıkma canını. Kanalları açtırayım mı sana?”

Gece birkaç defa hızla nefes alıp verdikten sonra telefonu kapatıyor. Bir sigara yakıp cama yaklaşıyor. Perdeyi araladıktan sonra suratında patlayan ışıkla karşıdaki otele dikey gözlerini. İriyari iki adam otelin girişinin önündeki sandalyelerde oturmuş sohbet ediyorlar. Çıkıp konuşsam mı diye düşünüyor. Derdimi anlatsam anlarlar mı acaba? Birden adamlarla kavga ettiğı, onları birer yumrukla yere serdiği bir film canlanıyor zihninde. Hoşuna

gidiyor bu senaryo. Biraz olsun rahatlıyor. Önceki gece yaptığı gibi yorganı yere serip uzanıyor üzerine. Yatağın olduğu tarafa dönüp iyice yaklaşıyor. Küçükken kâbus gördüğünde anneannesini çağırıp yanında yatmasını isterdi. Şimdi de sanki anneannesini yanındaymış gibi atıyor tek kolunu yanındaki yatağa. Çok geçmeden uyuyakalıyor.

Sabah aynı saatte Sevil Hanım'ı arasa da bu sefer ona ulaşamıyor. On dakika sonra kadından bir mesaj geliyor. Mustafa Bey'in iş gezisi için şehir dışına çıkması gerekmiş. Görüşmeleri üç gün sonraya ertelemeleri mümkün müymüş? Midesi çürümüş bir erik; rengi atmış, büzüşmüş.

Mümkün! Mümkün olmaz mı hiç? Nefes alışverişlerini düzenledikten sonra üslubunu bozmadan onaylıyor kadını. Sonrasında yine kısa bir şehir turu, yine otele erken dönüş. Tek fark odasına girdiğinde Selim'in yatağının üzerinde oturuyor oluşu. Neyse ki bugün yatak toplanmış.

"Selim, hayrola?"

"Abi perdeyi şimdi taktım. Senin gelmeni bekliyordum. Kızmadın ya abim?"

"Yo... yo..."

Odada bir ölü kokusu. Gece eliyle havayı dağıtmaya çalışsa da işe yaramıyor.

"Bu ne koku böyle oğlum, of!"

"Abi perde makinede beklemiş herhalde ama pencereyi açtım, akşama kadar dağılır gider, sen hiç merak etme."

"Bekleme kokusu değil oğlum bu, bayağı ölü gibi kokuyor."

"Aman abi ne ölüsü deme öyle."

"Sağlam mı bari bu seferki? Bak üç gün daha kalacağım."

"Ooo iyice yerleştin abi sen de otele. Sevdin değil mi buraları?"

"Evet sevdim Selim, çok sevdim. Sağlam mı bu seferki?"

“Sağlam abi sağlam, sen merak etme.”

Gece bu sefer sol cebine bahşış için beş lira hazırladı, o yüzden rahat. Çıkarıp veriyor ama Selim pek memnun görünmüyor.

“Hadi Allahaismarladık” diyor bu sefer Gece ve Selim’i apar topar yolluyor.

Koku katlanılacak gibi değil. Perdenin üzerine deodoranını boca ediyor ama geçmiyor bir türlü. Birkaç saat televizyonu açıp oyalanıyor, kokuya alışmaya çalışıyor, nafile. Sonunda çıkarıyor perdeyi, bir hışım dolabın içine tıkıyor. Bu gece uyumanın tek yolu ucuz bir şişe şarap. Eski günlerdeki gibi.

Önündeki üç günü geceleri şarap içip sızarak geçiriyor. Sakalı saçı birbirine girmiş halde, otele dadanmış bir örümcek gibi dolanıyor etrafta. İşi, anneannesini ve dolaptaki perdeyi düşünüyor sürekli. Üçüncü günün sabahında Sevil Hanım telefonlarına çıkmayınca basıp firmanın adresine gidiyor ama kimseyi bulamıyor. Dahası adreste bir bina bile yok; kocaman bir çukur var sadece. Ne oldu şimdi? Sevil Hanım ve Mustafa Bey yer yarılp da içine mi girdi? Buraya kadar boşuna mı geldi? Boşuna mı odasındaki perdeyi değiştirtti? Gece’nin yüzü alev alev. Kandırıldı mı? Kandırıldıysa ne için? Şaşkın şaşkın etrafına bakıyor. Videoya çekilip bir şakaya mı kurban gidecek yoksa? Sosyal medyadaki saçma şaka videoları aklına geliyor. Bir anda her şeyi anlamış da şakaya karşılık vermiş gibi gülümsüyor sağa sola. Sanki biri çıkacak ve “Şaka!” diye bağırarak. Ama Gece zaten bunu anlamıştı. Hemen sonra yaptığıının anlamsızlığı, deliliği oturuyor üzerine. İstemsizce yüzünü gizlemeye çalışıyor bu sefer. Sanki suç işlemiş.

Kabarmış kredi kartıyla bir şişe şarap alıp otele dönmekte buluyor çareyi. Kocaman bir şaka değil mi zaten hayatı düşününce? Sıcak bir duşa ihtiyacı var. Banyoya koşar adım giriyor. Artık gideceği bir iş görüşmesi yok. Küvetin tıpasını kapatıp suyun dolmasını bekliyor. Başını geriye yaslıyor, şaraptan sağlam

bir yudum alıp gözlerini kapatıyor. Uyandığında suyun küvetten zemine taşmış olduğunu fark edip irkiliyor. Dahası şarap da küvetin içinde. Gitti onca para! Bir hız doğrulup tıpayı çıkarıyor. Dikkatle ayağa kalkıp tepesindeki paslı demir borudan destek alarak küvetten çıkıyor. Zemindeki suyu klozetin yanındaki gidere ayağıyla itelemeye çalışıyor. Bir yandan da gözü banyoda. Ne hikmetse su bir türlü azalmak bilmiyor. Kolunu daldırdığı gibi küvetin deliğini kurcalıyor. Avuç içini kara deliğe bir pompa gibi bastırıp bastırıp çekiyor. İşte sonunda borulardan gelen bir ses duydu! Su yolunu buldu. Klozetin üzerine oturup suyun tamamen gitmesini bekliyor. Küvetteki su yarı yarıya azalsa da duruyor yine. Bir küfür sallıyor. Çıplak halde odaya girip pantolonunun cebinden sigara paketini çıkarıyor. Açık pencereden karşıdaki otelin yanıp sönen ışıkları çarpıyor gözlerine. Sigarasını bu sefer çırılçplak çıkarıyor.

Banyoya tekrar girdiğinde küvette bir değişiklik yok. Ağzında yeni yaktığı sigara, tekrar daldırıyor elini küvetin deliğine. Avuç içi yine iş başında; inip kalkıyor. Borulardan bir ses gelse de su inatçı. İşaretparmağını deliğe daldırmakta buluyor çareyi. Sigara dumanı gözlerini yakarken deliği özensizce kurcalıyor. Yumuşak bir şeyler var içeride. Parmağını iyice sokup kanca gibi büktükten sonra çekiyor yukarı. Bir tutam siyah saç var şimdi parmaklarına sarılmış. Öğürünce sigarası diş izleriyle süslenmiş koluna çarpıp yere düşüyor. Kolunu dirseğinin altından koparıp atabilse keşke. Islak zemin sigarayı anında öldürüyor. Küvetteki su büyük bir hızla yok olurken Gece, küvetin deliğinden çıkan saç öbeğini yumruğunun içine alıp sıkarken, kafasına bastırıldığı beyaz dantelli yastığın iki ucundan taşan siyah saçlarını düşünüyor anneannesinin.

Geceyle gündüzün, aydınlıkla karanlığın iç içe geçtiği, sürprizlerin kapıda beklediği tekinsiz öyküler... Göktuğ Canbaba üçüncü öykü kitabında göremediklerimizin içinden geçip sınırların muğlaklığında usulca geziniyor.

Aslında içeride birinin olup olmadığına emin değil. Eve yerleştiğinden bu yana içeridekini görmedi hiç. Belki de içeride biri yok; belki Erdal markete gittiğinde o da çıkıp gitti evden; belki oraya yerleşeli beri hiç içeride olmadı; ya da içeriden hiç çıkmadı; sesini duymadı, gölgesini görmedi; tuvaleti, banyoyu kullandığına şahit olmadı; kontratta ismi yok. Sadece emlakçının anlattıkları var. Sanki hiç var olmamış biriyle paylaşıyor evini; içeride bir yabancı besliyor.

